

Најлепше приче о чаролијама и Чиница

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превела
Дијана Радиновић

Снежана и Ружица

Бајка браће Грим

Илустровала Сара Торети

У једној кућици у *шуми* живеле две добродушне и племени-те **сестре**. Њихова мајка је у башти имала два грма **ружа**, снежнобеле и црвене, те им је по њима наденула имена: Снежана и Ружица. Једне хладне зимске вечери, док је напољу вејао густ снег, мајка и ћерке зачуше *куцање* на вратима. „То је сигурно неки путник намерник који би да се угреје“, узвикнула је Ружица и отишла до врата, но кад их је отворила, угледала је *ојромној* медведа и преплашено вриснула. Животиња, која је зачудо имала моћ говора, развеја јој страх рекавши:

„Не плаши се, мила цуро,
не желим ти зло.
Само тражим неко
место топло, удобно.“

Умирена његовим речима, девојка га *позва* да уђе у кућу, а медвед леже крај **ОГЊИШТА** и утону у дубок **САН**.

Од тог дана па **НАДАЉЕ**, медвед и две сестре постадоше велики *пријатељи*. Понекад, кад би му Снежана и Ружица из шале чупкале крзно и **ГОЛИЦАЛС** га, медвед би се закикотао и рекао:

„Немојте ме својим голицањем убити.
Ако мртав паднем, нећете се удати!“

Сестре би га на то упитале шта му *значе* те чудне речи, но медвед није хтео да им одговори.

Кад је **ЗИМА** прошла и грануло **пролеће**, медвед каза сестрама да га неко време **неће** видети:

„Кад пролеће гране, сунце се распали,
из пећина навру зли патуљци мали.
Скитају по шуми, краду шта им драго,
морам поћи кући да сачувам благо.“

Пре него што су девојке стигле ишта да га **питају**, медвед се изгуби у честару. Мало потом, Снежана и Ружица пођоше у шуму да **скућљају** дрва кад изненада угледаше једног патуљка како скаче крај обореног дрвета. „Је ли све у реду, чико?“, учтиво га упиташе девојке. „Шта сте се ту **укићиле!** Зар не видите да ми је стабло пало на браду?“, **одврати** он.

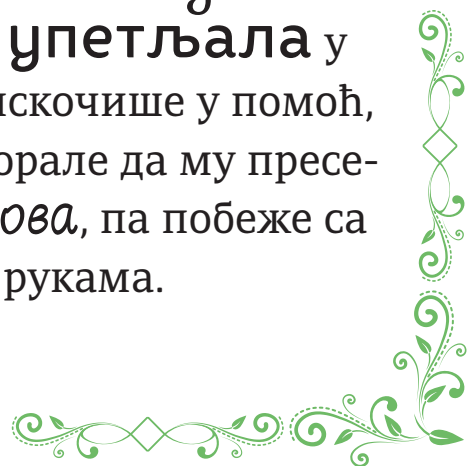

Снежана и Ружица узеше да му **цимају** и **ПОТЕЖУ** дугу белу браду покушавајући да је извуку, но све беше узалуд. Док је **НЕЗАХВАЛНИ** човечуљак упорно викао како од њих нема никакве вајде, девојке су узеле **маказе** и пресекле му браду. Коначно су успеле да га **ОСЛОБОДЕ**, али боже мили! Уместо да им **захвали** на помоћи, патуљак је, чим се ослободио, стао да их куди и **ГРДИ** из свег гласа. Онда је узео врећу пуну злата, коју је био **САКРИО** под корење дрвета пре него што су девојке стигле до њега, упртио је на **леђа** и одјурио колико га ноге носе.

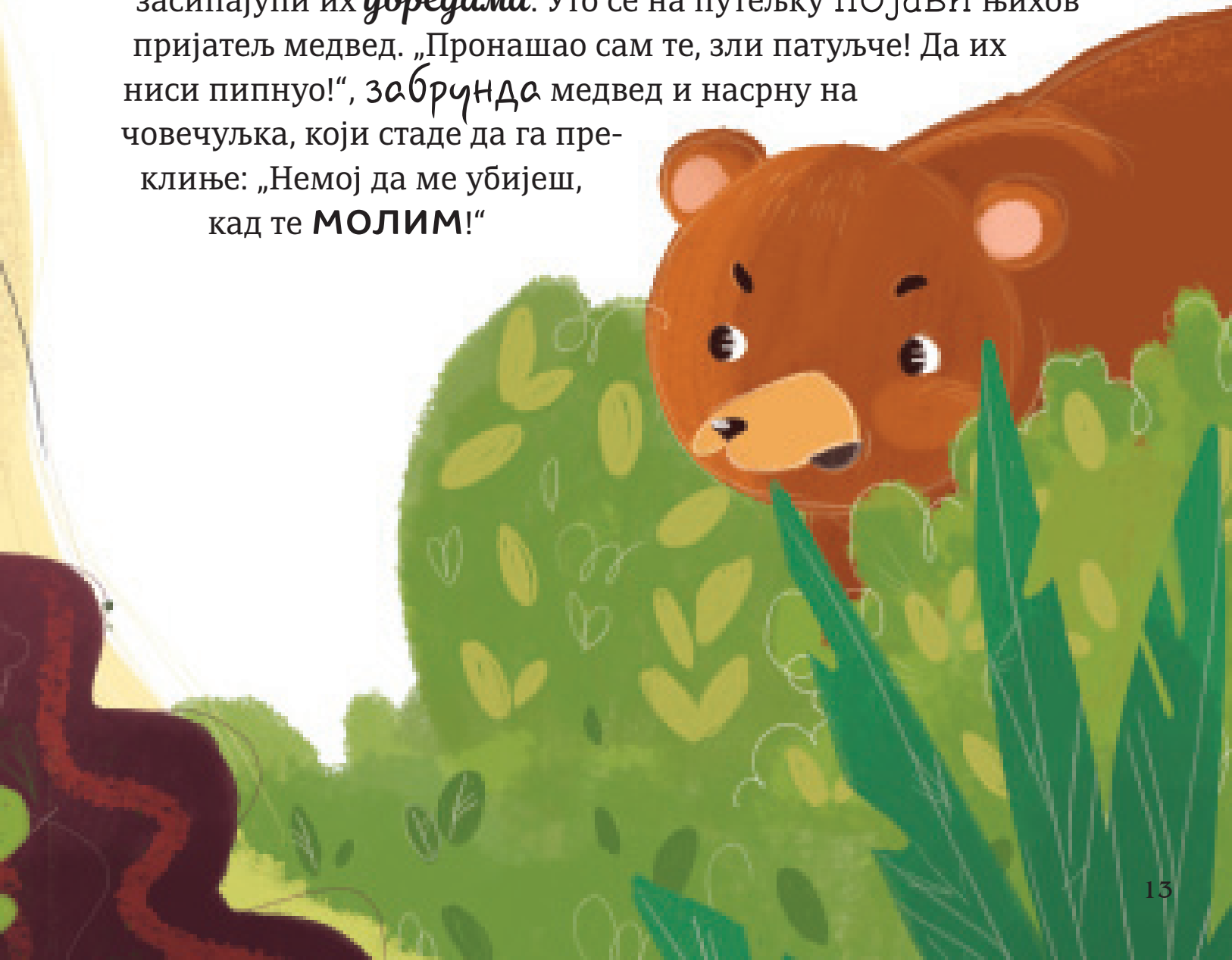
Прође неколико дана кад две сестре поново **налетеше** на човечуљка, који је сад махнито скакао на обали језерцета. „Пазите, чико, да не упаднете у воду!“, повикаше девојке искрено забринуте, али он им довикну: „Нисам толико **глуп**! Него ме вуче ова гадна рибетина. Брада ми се **упетљала** у струну!“ Снежана и Ружица му хитро прискочише у помоћ, но да би га **ослободиле**, поново су морале да му пресеку браду. Бесни патуљак грозно их **исцрсова**, па побеже са **огромном** врећом бисера у рукама.

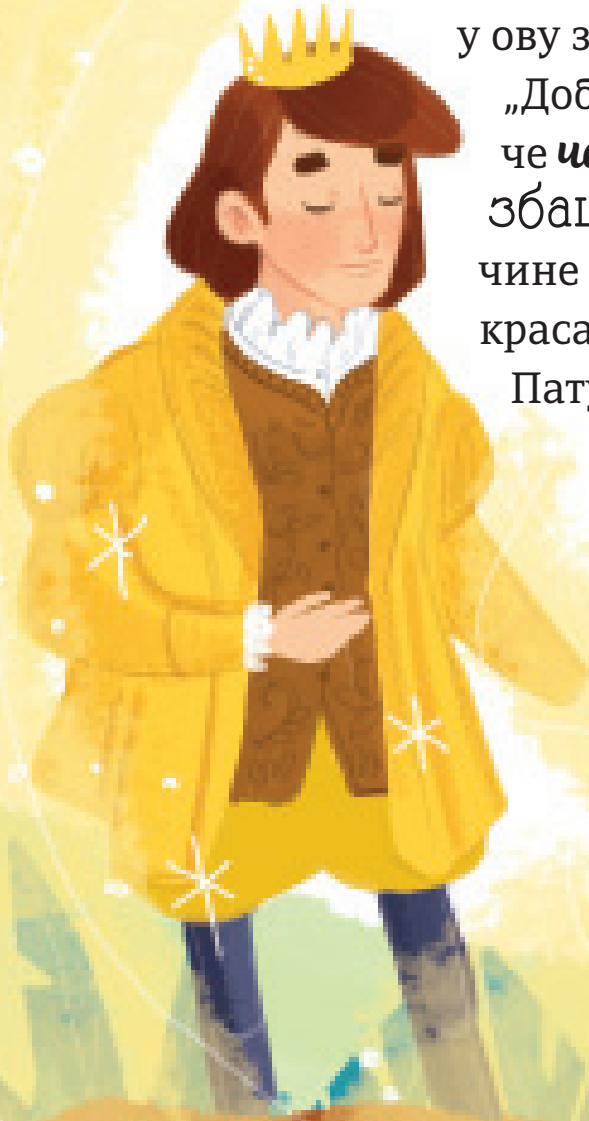

Недељу дана касније две сестре поново угледаше патуљка пред једном *пећином*, где се на њега обрушио орао. Девојке шчепаше човечуљка за пешеве капута и једва га отргоше из орлујских **канџи**. Патуљак им ни овог пута не каза хвала, већ их нападе да су му **упропастиле** одећу, па шмугну у пећину вукући за собом врећу пуну драгуља не рекавши им ни збогом. Снежана и Ружица већ су се биле навикле да се патуљак тако ружно *јонаша*, па продужише даље не примајући то к срцу. У повратку кући сестре су поново прошле крај патуљкове пећине, и то баш у часу кад је он изнео своје блиставо благо на сунце. Схвативши да су га виделе, човечуљак се устреми на девојке засипајући их *увредама*. Уто се на путељку **ПОЈАВИ** њихов пријатељ медвед. „Пронашао сам те, зли патуљче! Да их ниси пипнуо!“, **забрчнда** медвед и насрну на човечуљка, који стаде да га пре-клиње: „Немој да ме убијеш, кад те **МОЛИМ!**“

„Оставићу те у животу само ако **раскинеш** чини које си на мене бацио и ако се **НИКАД** више не вратиш у ову земљу!“, каза му на то медвед.
„Добро!“, прасну патуљак, па изрече **чаробне речи**. Медвед изненада **ЗБАЦИ** кожу на Снежанине и Ружицине очи и пред њима се указа прекрасан принц одевен у златну одећу. Патуљак побеже главом без обзира оставивши све своје благо.

Младић кога је зли патуљак **зачарао** и претворио у медведа истог часа запреси Снежану. Она сва срећна пристаде да му буде жена, а Ружица се радо удаде за његовог брата. И тако две девојке пређоше с мајком у краљевски двор, где су сви заједно срећно живели, а живот им је **улепшавао** и мирис оних прелепих ружа које су **пресадили** у дворски врт.

Принц вилењак

Бајка контесе Д'Олноа

Илустровао Лука Поли

Био једном један краљ по имену
Горопад, горопадне нарави
како му је и име говорило. Како
је био грозан и *злбан*, нико га
на двору није подносио, док
су принца **Леандра**, њего-
вог дружбеника, сви дворани
волели јер је имао велико и
племенито срце.

Горопад убрзо **омрзну** свог дружбеника и **прогна** га са двора. Леандру није преостало ништа друго до да потражи заклон у шуми. После неког времена он леже у **хлад** једног дрвета да се мало одмори, а кад се пробудио, виде да му се код ногу склупчала мала **змија**. Змија га је продорно **погледала** готово људским очима, те младић одлучи да јој поштеди живот и поведе је **са собом**, да му прави друштво у шуми како не би био **усамљен**.

Једног јутра, међутим, мала змија се претвори у *прекрасну* вилу по имену **Љупка**, која исприча Леандру своју причу. Попут свих вила и она се на сваких **СТОТИНУ** година преображавала у змију и остајала у том облику осам дана, *бесдомоћна* и рањива. Ако би преживела то искушење, повратила би своју моћ за наредних **СТОТИНУ** година.

Пошто јој је Леандар **поштедео** живот и штитио је, Љупка му за **награду** даде два дара: вилењачки **плашт** и једну *ружу*.

„Кад протресеш ружу, то ти ваља знати,
небројено благо она ће ти дати.
А када се плаштом овим обавијеш,
од погледа сваког ти ћеш да се скријеш.“

Леандар захвали вили на даровима, па *ћродужи* даље својим путем кад недуго потом спази војнике краља Горопада како **ОДВЛАЧЕ** неку девојку. Чувши како девојка запомаже и вришти, младић се обави вилењачким плаштом, па се невидљив прикраде *војницима*. Онда поче да испушта грозне звуке, на шта се војници **ПРЕПАДОШЕ** и разбежаше на све стране. Чим су остали сами, Леандар се показа девојци, која се звала **СМОКВИЦА**. Он јој се представи као принц вилењак и понуди се да је отпрати до куће.

